

ПРВА КЊИГА МОГ ДЕТИЊСТВА

Од малих читалаца велики писци

Поводом Светског дана дечје књиге
Дечје одељење Народне библиотеке „Стефан Првовенчани“
приређује изложбу

ПРВА КЊИГА МОГ ДЕТИЊСТВА Од малих читалаца велики писци

И велики писци некада су били деца,
мали читоци који су се радовали књигама.
Које су то књиге обележиле њихово детињство
и увеле их у предиван свет писане речи?

Ауторка изложбе је библиотекарка, па према томе, њихови записи биће
поређани по азбучном реду, по презименима писаца,
баш као што су њихове књиге смештене на библиотекачким полицама.

Идеја и реализација Јелена Андрић
Графички дизајн Јелена Крунић-Славковић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Прве књиге морају бити ведре и радосне. Пре свега у начину мишљења и погледа на свет. У њима мора бити много радосних открића, неочекиване игре, необичних слика... Језик првих књига мора бити језик који деца већ познају и разумеју... Прве књиге морају бити наивније, „млађе“ од узраста коме се обраћају, с обзиром на одређене тешкоће које деца имају са читањем и писањем. Прве књиге не могу бити књиге великог броја речи већ великог броја комбинација. Ставити једну реч, један појам у више различитих односа, показати што више могућности једне речи – то је пут ка развијању мисаоне и говорне комбинаторике.

Слика у првим књигама мора имати једно једино, врло прецизно име и значење, лако схватљиво и разумљиво. Само таква, највећа подударност слике и текста може помоћи детету да са интересовањем и разумевањем чита и открива смисао.“

@decje.odeljenje.nb.kv

„Дечје књиге су као најдивније играчке. Неодоливо лепе и примамљиве. Ведре и лековите. Једноставне и паметне. Не постоји популарнија уметност од оне намењене деци. Ниједна књига није читанија од дечјих. Ниједна радио-емисија слушанија, јер слушају и читају и млади и стари. И ничему се не може прорицати лепша будућност и најдубља старост но тим лепим играчкама духа. У дечјим књигама и уметности намењеној деци остављене су све лепе и једноставне мисли, намере и поруке одраслих. Та уметност је ризница најскупоченијих вредности у најнаивнијим облицима. Пред разрогаченошћу дечје радозналости и расцветала се велика надахнута игра маште. Најлепша речитост, најчистија добра воља, опрезна памет и зрела једноставност.”

Фрагменти о дечјим књигама преузети из књиге Баш Свашта, Душана Радовића (Завод за уџбенике и наставна средства, Београд, 2006).

@decje.odeljenje.nb.kv

„Многим књигама које сам читao као детe враћam сe и у зrelim годinамa. То су књижевна дела непролазне вредности и могућe јe читati их у свим животним добимa. Једно од њих јe поемa „Плави кит”, Арсена Диклићa. Читајући јe у време кад ми јe било девет или десет година, могao сам да осетим драж читалачке авантуре, заводљив ритам стихова и лепе песничке слике далеког медитеранског света. Ова поемa позивала ме јe на маштањe о пустоловинамa, а посебно заводљива тајновитост крила сe у мени тада непознатим речимa „матроз”, „ферал”, „рива”, „гат”, али и у самом имену острva Крит. Стари морнар који сe препире с увређеним плавим китом и дан-данас у мом сeћањu представља упечатљиво портретисан лик пргавог и неустрашивог човека. Духовити сукоб измеђu њих двојице једна јe од најлепших сцена наше литературе за децу.“

Дејан Алексић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Слова сам научила сама, из словарице која је изашла у „Политици” у оквиру подухвата описмењавања људи на селима 1969. Имала сам четири године. Забуну сам имала само са Б и Л, јер су балон и лопта били слично нацртани. Али нисам научила да тачно читам све до првог основне. За Нову годину 1973. добила сам „Хајди” Јохане Шпири. То је била прва књига коју сам прочитала сама самцијата од прве до последње стране. Чињеница да сам направила тај подвиг била ми је важнија од саме књиге која ми се није претерано допала јер у њој није билоовољно свакодневног живота, а нарочито ми је сметало што ХАЈДИ стално једе печен сир и ништа друго, што сам сматрала за немогуће. Надала сам се и да ће се Хајди и њен деда некако спојити у исту породицу са Петром, његовом мајком и баком. Бескрајни описи прелепе природе били су ми тешки. Књиге за децу Бранка Ђорђића које су уследиле, биле су ми после „Хајди” право освежење због одустајања од те претеране финоте и слике света којој сам више веровала.”

Владислава Војновић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Са књигом сам почела да се дружим много пре школе. Она ми је била најбоља играчка. Не рачунајући сликовнице које ми је донела тетка из Косовске Митровице, прва „велика” књига коју сам прочитала биле су бајке Десанке Максимовић. Данима сам замишљала патуљке, дечаке и девојчице из Десанкиних бајки и терала млађег брата да му помало неспретно читам и упознам га са дивним авантурама и световима. Јер ја, старија сестра, знам да читам!!! Затим су се ређале друге књиге и моја љубав према читању је расла из дана у дан. Привилегија живота у двојезичној средини у којој живим је што сам могла да читам књиге и на српском и на бугарском језику. Из тог најранијег периода посебно ми је остала у сећању књига „Јан Бибијан” Елина Пелина која је била моја прва књига на бугарском језику коју сам прочитала. Уз књигу сам некако брже одрастала и постајала сигурнија у себи. Књига је заиста најбољи друг с којим, чак и када се посвађаш, увек са осмехом причаш! Таквом другу просто... Не можеш да му се наљутиш.”

Елизабета Георгиев

@decje.odeljenje.nb.kv

„У мојој породици са очеве стране из Студенице, и из Срема, са материне стране, сви су били одлични приповедачи. Одрасла сам упијајући предања и стихове народне књижевности. Дуги низ година, моја главна лектира управо је била народна књижевност. Отуда и не чуди што сам, још као сасвим мала девојчица, једва чекала да стасам да могу сама да прочитам Вукове записи. Посебно јуначке песме. Књигу је моја пет година старија сестра Светлана, коју још од малена зовем Сејом, добила за одличан успех и примерно владање у трећем разреду основне школе. Када сам дорасла да могу сама да читам Вукове записи, већ сам у велико стихове многих песама знала напамет, па стога и не чуди што ту дивну књигу илустровану, за мене тада, очаравајућим ликовима Краљевића Марка, Милоша Обилића и виле, рад Паје Јовановића, издвајам као прву прочитану књигу у свом животу.“

Љиљана Дугалић

@decje.odeljenje.nb.kv

Прва књига коју сам прочитao сам, била је „Цица из Гривца” (мислим да се управо тако звала) са истоименом песмом. Добио сам је са све посветом, украшеном многобројним цветићима, од гружанског дива Добрице Ерића када сам био ћак првак. Колики је утицај на мене оставила, говори чињеница, да и после готово четири деценије, тачно знам у којој учионици је била додела књига, а и сећам се усхићења које ме је тада обузело.

И дан данас често запевушим

„Била принцеза
Цица из Гривца,
И срете на балу
Младога принца...”

Александар Јањушевић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Научила сам да читам и пишем са пет година. Питала сам деду где спава сунце и сличне ствари па је одлучио, кад му је понестало одговора на моја бескрајно необична питања. Деда је четвртком одлазио у град и сваког четвртка ми куповао по књигу. Прва књига коју сам прочитала била је књига генијалног Душана Радовића „ПОШТОВАНА ДЕЦО.” У њој песма ПЛАВИ ЗЕЦ због које сам једног од наших белих зечева покушала да фломастером обојим у плаво, па је он мене обојио у црвено.

Научила сам из тога колика је мудрост писаца за децу који у шарене метафоре и остале форе увију читаву филозофију живота и науче нас да мислимо и не престанемо никад да маштамо и играмо се.”

Виолета Јовић

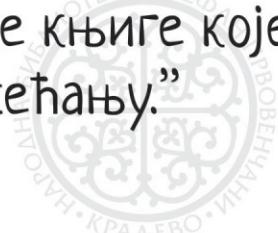

@decje.odeljenje.nb.kv

„У селу, Бабићи, где сам рођен књиге су биле права реткост. Захваљујући мом учитељу Славиши Пантелићу, прочитao сам своју прву књигу. Мојој срећи није било kraja, kad mi је у трећем разреду dao књигу „Орлови рано лете“, Branka Ђопића, koja говори o Јованчетевој дружини, sedam dečaka i devojčice Luњe, i njihovim nestashluцима u detinjstvu.

Draž ovog romana je u dramatiци i pustolovinu dece. Ђопић je описивао децу и њихов однос prema школи и ratnim danim, ali i sukobe sa roditeljima, учитељем, sa poljarcem Liјanom i sa одбојним сеоским knezom Ваљушком... Ova knjiga i mnoge druge knjige koje sam kasnije прочитao ostale su mi u dragom сећању.”

Мирослав Кокошар

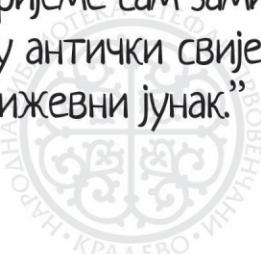

@decje.odeljenje.nb.kv

„Моја прва књига, условно речено, била је сликовница „Пет пачића“ из које памтим жуту боју паперја на пачићима који се гегају за мајком. Кажем „условно“, јер по библиотечким правилима књига мора имати више од четири табака листова, али игром случаја – она је била посредник мог доласка до прве „праве“ књиге. Наime, један старији дјечак је тражио да му посудим сликовницу, а онда смо и ја и он заборавили на њу. Кад сам послије неколико мјесеци затражио да ми је врати, рекао је да ју је некоме посудио али да се не сјећа коме и за замјену понудио ми књижицу о хипнози и историјску читанку о грчким митовима. С обзиром на његове склоности, знаю сам да лаже и да је сликовницу продао, па сам прихватио понуду. Књигу о хипнози нисам отварао пет–шест година (а кад то учиним, неће ме оставити равнодушним и једно вријeme сам замишљао себе како успављујем људе на циркуским приредбама), али у антички свијет сам се одмах загњурио, а Икар је постао мој непревазиђени књижевни јунак.“

Рајко Лукач

@decje.odeljenje.nb.kv

„Књига „Долазе нам ласте” Чика-Јове Змаја је за мене најзначајнија. Из ње је мама мојој сестри и мени читала песме. После много времена, и сама сам почела да је читам. Најпре сам препознавала појединачна слова и вежбала их, а онда се једног дана све сложило. Могла сам да читам до миље воље и да се сама упознајем са необичним јунацима из ње. Заволела сам Гашу, Максима, Материну мазу, Пура-Моцу, Малог коњаника, Снежка Белића, патка и жабе. То шаролико друштво било ми је пријатно. Неке илустрације сам и обојила. И данас ову књигу радо показујем деци, пријатељима и колегама. Радујем се што сам је сачувала. То је књига која има почасно место у мом животу и мојој библиотеци.”

Гордана Малетић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Одрасла сам у породици у којој се неговала љубав према читању и једна од најлепших успомена из тог периода је глас оца који сестри и мени чита „Поштарску бајку”. Искрено, не сећам се баш прве прочитане књиге, али постоји једна која је у мени изазвала такву фасцинацију да од тренутка кад сам њу прочитала рачунам да сам почела да читам. У питању је књига „Сибирски ловац” Карла Маја, која је била део комплета „Плава птица”. Имала сам 9 или 10 година и сећам се усхићења са којим сам, на путу до школе, другарици препричавала књигу. Та књига (необичне људске судбине, непознати предели, емоције и размишљања које је пробудила), показала ми је суштину читања и ја сам заувек остала загледана у прозоре које књиге отварају.”

Сања Матијашевић

@decje.odeljenje.nb.kv

„И данас памтим танушне црвене корице прве књиге коју сам самостално прочитала: на њима језди плавокоса девојчица, чврсто грлећи витки врат јелена. Међу њима се налазила чудесна бајка Владимира Назора „Бијели јелен”, у којој је сирота гушчарица Анка, изгубивши дрског и непослушног гусана Гагрила зашла у густу шуму и тамо, преспававши у јелењем легалу, стекла моћ да разговара са шумским животињама. Љубав коју је ова јунакиња гајила према свим бићима, према онима који виде овај наш заједнички свет другачије и о њему проговарају својим језиком, трајно је, мислим, нашло одјека у мом поимању света. Ако сам ишта стекла, читавог живота се заклањајући иза корица књига, онда је то разумевање за све који гмижу, котрљају се, скачу и ходају земљиним шаром. Тако сам, ускраћујући себи право да унапред осуђујем нечије разлоге и поступке, успевала да разумем и језик и начин који ми се испрва учинио страним и туђим. Мисао да је свет чудесан зато што у њему цвета хиљаду цветова и што се у њему пева, воли, прекорева и лјути на мноштву језика учинила ме је, верујем, особом чији видици се стално размичу. Томе још увек доприноси и мала Анка, чија косица лепрша на ветру док језди преко непрегледног пространства које се у књигама пред нама указује.”

Оливера Недељковић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Не могу да се сетим времена у коме нисам знала да читам, али зато врло добро могу да се сетим осећаја постигнућа када сам дошла до kraja своје прве праве књиге (не рачунам Тип и Тап и олуја, иако је то била сјајна сликовница). У питању је „Мали принц” Антоана де Сент Егзиперија. Тада сам први пут схватила да одрасле особе не морају увек бити у праву, да се ствари могу сагледавати на неочекиване начине и да понекад не сазнамо шта се тачно дододило на kraju и да је то ок. Не знам колико сам стара била, али од тада сам је ишчитала више десетина пута, сваки пут је доживљавајући на другачији начин. Зато ми је сада мало жао што смо реплављени цитатима из „Малог принца” који многе остављају убеђене да је у питању нека књига мудрих мисли, метафора, готово афоризама и зато никада не пожеле да књигу прочитају у целости и доживе на интиман начин. Мислим да би требало то да учине, без обзира на године старости. Можда се изненаде.”

Ивана Њешић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Прва „дебела” књига коју сам прочитала и у коју сам се одмах животно заљубила је „Кућа на Пуовом углу” Александра Милна. Вини Пу и његови другари отворили су ми врата Столетне шуме у којој сам са њима доживела низ смешних згода и незгода, али и спознала много животних филозофија упакованих у бескрајно шармантне главне ликове. Већ као одрасла особа открила сам и књигу „Пуов Тао” Бенџамина Хофа, у којој се уз помоћ „Куће на Пуовом углу” појашњава таоизам. Ето и доказа да Вини Пу и дружина подучавају као прави хиљадугодишњи мудраци, али на себи својствен духовит и забаван начин!“

Николета Новак

@decje.odeljenje.nb.kv

„У нашој кући, у сиротињству, кад струја стиже у село – у десетој ми години, једина књига био је „Црквени календар”.... Потом стизају књиге које смо добијали „за одлично учење и примерно владање”. У петом разреду, туго моја, као одликаш, добијем књигу с насловом у два реда, једнаким словима латинице:

SOFOKLE
ANTIGONA...

Дugo нисам знао шта то значи и како се зове књига?!? Важније ми беше да сам је проносио кроз село, да сви виде одликаша! То је, дакле, моја прва (не)прочитана књига...”

Мошо Одаловић

@decje.odeljenje.nb.kv

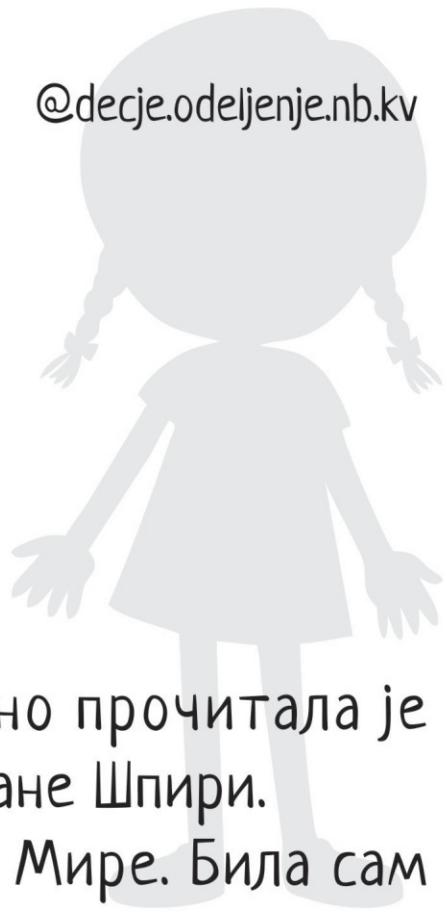
„Моја прва, права књишка љубав је био роман „Орлови рано лете”. Прочитао сам га три пута у месец дана. И наравно ЈА сам био Јованча, а Луња је била моја другарица Сашка у коју сам тих месеци несрећно био залубљен. Мудрост, храброст и поштење Јованче су ми од тад животни идеал коме увек тежим, а црне, крупне Луњине очи вечита опчињеност и залубљеност.”

Душан Пејчић

@decje.odeljenje.nb.kv

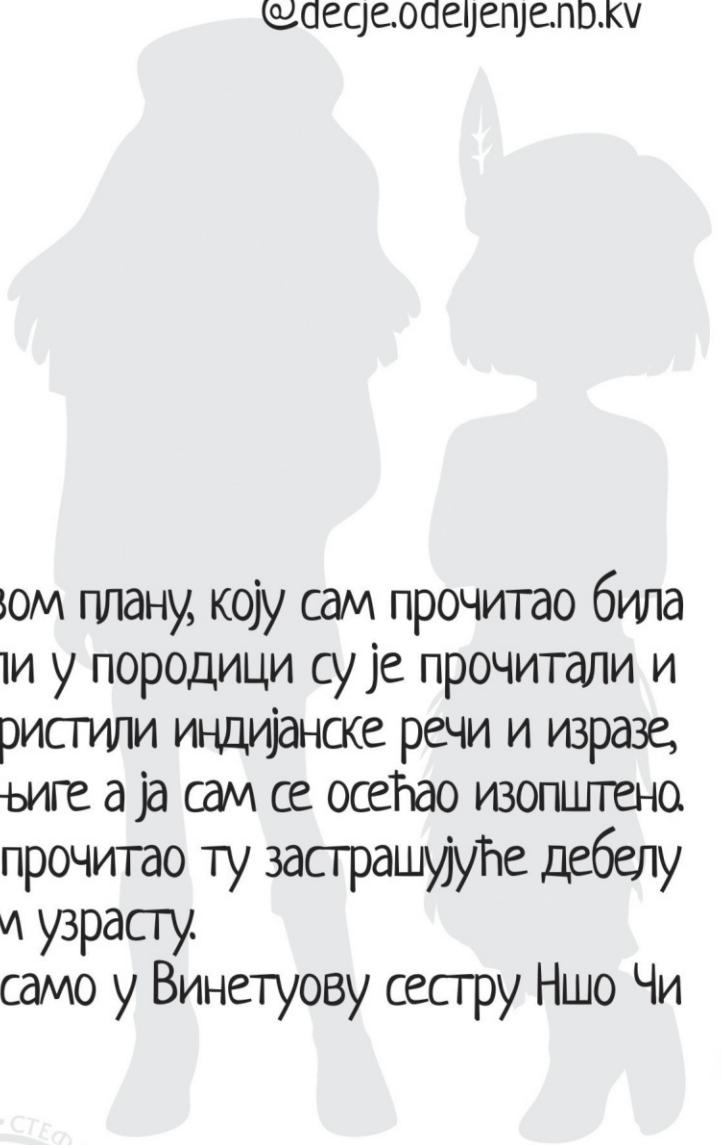
„Прва књига коју сам самостално прочитала је ХАЈДИ од швајцарске ауторке Јохане Шпире. Роман сам добила од моје тетка Мире. Била сам очарана главном јунакињом, њеним карактером и поступцима. Такође сам уживала у описима природе. Кад год помислим на ову књигу, прође ми нека милина кроз срце. Сетим се детињства и моје тетка Мире.”

Јасминка Петровић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Прва књига без илустрација у првом плану, коју сам прочитao била је „Винету” Карла Маја. Сви остали у породици су је прочитали и стално помињали имена ликова, користили индијанске речи и изразе, правили алузије на догађаје из те књиге а ја сам се осећао изопштено. Нисам издржао. Из ината, и ја сам прочитao ту застрашујуће дебелу књигу, прилично непримерену мом узрасту. И знате шта? Залъбио сам се! Не само у Винетову сестру Ншо Чи већ и у књиге.”

Урош Петровић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Прву књигу нисам прочитао ја, већ ми је читала моја мајка, која ми је стицајем околности касније била и учитељица. Имао сам пет или шест година када ми је читала песме чика Јове Змаја. Тако сам и заволео поезију. За Змаја се тада говорило да је највећи песник за децу и да је непревазиђен. То исто можемо рећи и данас. Касније сам схватио да је подједнако велик и као песник за одрасле. Велики Змај од кога сви ми и данас учимо.“

Недељко Попадић

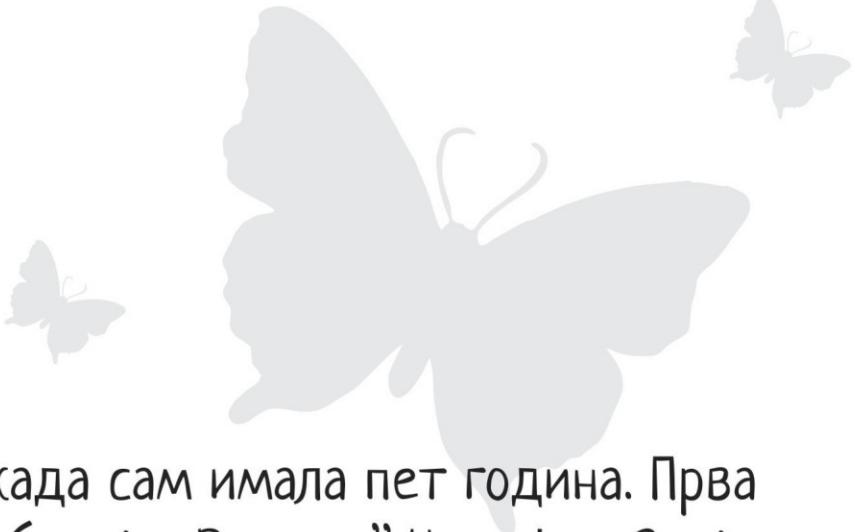
@decje.odeljenje.nb.kv

„Не знам тачно када и како сам научио да читам и пишем. То знају моја три старија брата и сестра, старија од мене петнаест година. Они су ишли у школу, а ја сам остајући сам, узимао њихове књиге и свеске. Тако су њихове читанке, лектире и књиге биле моје прве књиге. Оне су, у ствари, биле моје најдраже играчке. Али, једнога дана они су ми донели и поклонили три књиге и поставили их на посебно направљену полицу у једном углу наше велике собе. Заповедили су ми да им више не узимам књиге. Ето, то су биле прве књиге у мојој малој, личној библиотеци. Она је од тада, полако, из дана у дан, расла и још увек расте. А оне три књиге у њој, Егзеперијев „Мали принц”, Ђопићева „Јежева кућица” и „Од злата Јабука” (избор из народне поезије који је приредио Васко Попа), читали су и моји школски другови, деца из суседства, деца моје браће и сетре, моја деца, а сада их читају моји унуци. И ја их још увек радо читам. Најчитанија је била „Јежева кућица” и, мада је мало остарила, још увек се радо чита.“

Милоје Радовић

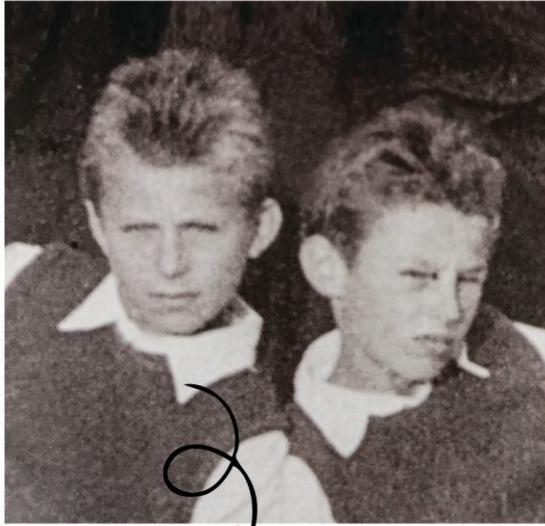
@decje.odeljenje.nb.kv

„Научила сам да читам када сам имала пет година. Прва књига коју сам прочитала била је „Ризница” Чика Јове Змаја. Дуго сам била у свету лептирића, малог коњаника, малих инација. Тада се сакријеш и „отпутујеш” кад хоћеш. Онда су се низале књиге, а најупечатљивија ми је "Балерина" Насихе Капицић Хаџић. Научила ме је како постати борац, а сачувати искрено и добро срце.”

Весна Ристовић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Прва књига коју сам имао у рукама као дете звала се „Три угурсузა”. Била је то у ствари свешчица са ликовима Мудроње, Брадоње и Носоње, цртежима који су говорили, и то је за мене било велико чудо. Читao сам њихове дододовштине и замишљао себе како се лудирам са њима. Мада су сва тројица били прилично ружни, ја сам их заволео, али сам због њих заволео и стрипове. Моја кућа је данас пуна стрипова са свих страна света, воле их и моји синови и унуци. Већ друга књига се звала „Кроз пустинју и прашуму”. Читајући је, ја сам замишљао себе како се са Сташом и Нелом борим у Африци против неких злих бедуина, и како јашемо слонове и ловимо лавове. Касније сам тако живео са свим јунацима књига које сам читao, јер сам то научио из стрипа са угурсузима. Тако сам проживео још стотине живота са јунацима књига које сам читao!“

Љубивоје Ршумовић

@decje.odeljenje.nb.kv

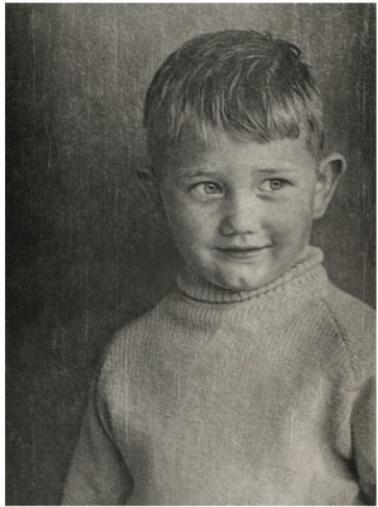

„Био сам основац када ми је мој драги отац, на крају школске године, даровао „Андерсенове бајке”. Ту књигу још чувам и волим, што траје преко 70 година. На прво читање освојила ме је прича „Кресиво”, о војнику и три верна пса. Доцније сам схватио да има занимљивијих бајки, али, морао сам да поштујем избор тог давног основца.

Књига је и данас на мом радном столу, а најчешће погледам посвету писану читким, јасним рукописом.”

Слободан Станишић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Било ми је три године и веровао сам да је Змај Јова мој рођени деда. Зашто би се, иначе, баш у нашем стану налазила баш његова изабрана дела у осам књига и у њима баш Дечје песме?! А те песме су такве да се лепо види колико ме он добро познаје. „Мали Брата”, „Зека изјендека”... Откуд сам могао знати да је Змајевих песама у то време било у свакој кући у Србији и да је он сву децу добро познавао. Данас то знам. И верујем да је Змај Јова, заправо, рођени деда сваком пристојном и радозналом српском детету које уме лепо да се игра и воли да пусти машти на вољу држећи књигу у рукама.”

Бранко Стевановић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Прва књига коју сам прочитао, али и научио напамет, била је „КРАЉЕВИЋ МАРКО И ВИЛА РАВИЈОЈЛА”, са сјајним илустрацијама Ђорђа Ловачева. Била је то броширана књига, вероватно претеча стрипова, јер тих педесетих година код нас још увек није било стрипова. Нисам тада имао ни пуних пет година.”

Градимир Стојковић

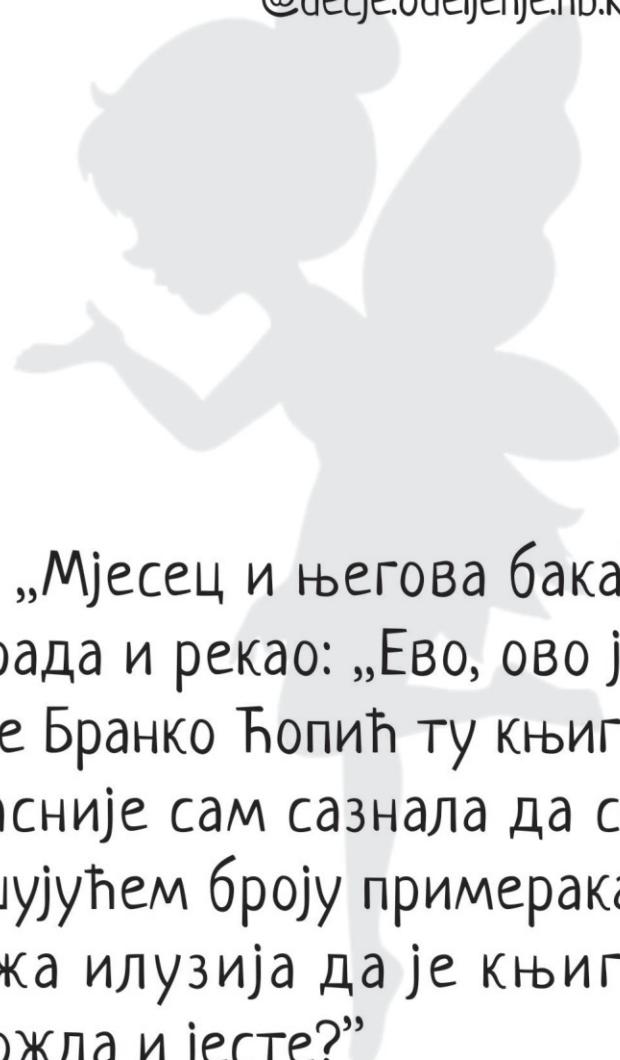
@decje.odeljenje.nb.kv

„Прва књига коју сам прочитала звала се „Принцеза у школьци.” Та принцеза је била толико мала, као зеница ока, а наравно живела је у школьци такође малој која је као сваки дворац имала пуно малих одаја. Школька би се ноћу затварала, а унутра је имала бисер који је обасјавао ноћу школькине одаје. Принцезу су сви волели јер је марљиво учила, а увек је знала да буде весела, лјупка и насмејана. О принцези у школьци се свуд по свету причало да је била послушна, вредна, племенита и саздана од доброте, али причало се и то да су краљ и краљица, њени родитељи били исто тако добри, према свима у окружењу и да је у том царству владала љубав. Када сам прочитала књигу пожелела сам да будем та принцеза и да исто као она делим доброту, будем марљива и да чак ни мраву не станем на сенку.”

Надежда Танасковић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Моја прва књига је била „Мјесец и његова бака”. Донео ми је отац из Београда и рекао: „Ево, ово је за тебе”. Мислила сам да је Бранко Ђорђић ту књигу написао само за мене. Касније сам сазнала да се књиге штампају у застрашујућем броју примерака! Али још увек ми је дража илузија да је књига написана само за мене. Можда и јесте?”

Гордана Тимотијевић

@decje.odeljenje.nb.kv

„У детињству сам више листао спортске журнале него књиге. Ти пасуси, свакога јутра, остављали су на мене јак утисак и научили су ме да свакодневно читам, читам, читам. Тако сам стекао рутину и навику. Љубав према литератури дошла је тек касније, сасвим спонтано. Пасус по пасус, миц по миц. Спортске репортаже заменио сам Јехудом, Селимовићем, Камијем... Нажалост, немам омиљену прву књигу, имам омиљени први часопис: Темпо.”

Стефан Тићми

@decje.odeljenje.nb.kv

„Кад сам ја била мала, у прошлом веку,
бајке су живеле у посебном свету.
У старој школи иза врата
Била је полица препуна злата.
Прави је празник био за мене
Кад сам листала те приче снене.
Свешаст се окољо раширила
И сва сам некако важна била
Кад сам прву узела у крило била је то Ђопића Бранка
Јежева кућица, дивна прича за једног првака.
Још у срцу носим ту срећу
И свака следећа је донела још већу.

Ко воли књигу добро разуме
Шта књига скупа са нама уме.
Библиотека је најлепша планета
Једно велико сањалиште
Бајкалиште
Смејалиште
Истраживалиште
И још...
Све шта ти душа иште.”

Снежана Тодоровић

@decje.odeljenje.nb.kv

„У једном интервјуу Душан Радовић каже: „У детињству све нам је гладно: и очи, и уши, и срце. Наша је дужност да хранимо ту глад!” То је највећа и најлепша, света дужност библиотекара. Библиотека је наша друга кућа, данас тако учим своје ћаке. У детињству ја нисам имао библиотеку у селу. Ни у кући. У животу сваког клиње мајке прве песникиње! Прве сам песме чуо од ње, а онда од друге мајке, од учитељице Евице. И ако ме питате која је моја прва књига, морам признати да је то био БУКВАР! Још памтим његове корице и илустрације. Недавно сам га на изложби старих буквара угледао. Хтео сам да заплачем, да полетим, да га пригрлим... Он је био мој први поглед у свет. Најважнија књига која ми је показала пут до других књига.”

Власта Ценић

@decje.odeljenje.nb.kv

„Детињство је присутно у свима нама. Били смо деца, чедни и радосни као пролеће, било је лепо што живимо, што се крећемо, са узбуђењем смо легали и са још већим узбуђењем се будили, халапљиво живели међу малим стварима и беззначајним радостима. Аптеоза тој дивној простоти, тој чистој ведрини, том животу и здрављу јесу дечје књиге. Кад они одрасту, и у њима ће негде бити скривено ово детињство. Ми му пишемо аптеозу.

ДАЈМО ДЕЦИ ЛИТЕРАТУРУ! МАШТОВИТУ, ЉУДСКУ, БОГАТУ И ВЕДРУ!“

Фрагменти о дечјим књигама преузети из књиге Баш Свашта, Душана Радовића (Завод за уџбенике и наставна средства, Београд, 2006).

АЛЕКСИЋ, Дејан
ВОЈНОВИЋ, Владислава
ГЕОРГИЕВ, Елизабета
ДУГАЛИЋ, Љиљана
ЈАЊУШЕВИЋ, Александар
ЈОВИЋ, Виолета
КОКОШАР, Мирослав
ЛУКАЧ, Рајко
МАЛЕТИЋ, Гордана
МАТИЈАШЕВИЋ, Сања
НЕДЕЉКОВИЋ, Оливера
НЕШИЋ, Ивана
НОВАЌ, Николета
ОДАЛОВИЋ, Мошо
ПЕЈЧИЋ, Душан
ПЕТРОВИЋ, Јасминка
ПЕТРОВИЋ, Урош
ПОПАДИЋ, Недељко
РАДОВИЋ, Милоје
РИСТОВИЋ, Весна
РШУМОВИЋ, Љубивоје
СТАНИШИЋ, Слободан
СТЕВАНОВИЋ, Бранко
СТОЈКОВИЋ, Градимир
ТАНАСКОВИЋ, Надежда
ТИМОТИЈЕВИЋ, Гордана
ТИЋМИ, Стефан
ТОДОРОВИЋ, Снежана
ЦЕНИЋ, Власта

Идеја и реализација Јелена Андрић
Графички дизајн Јелена Крунић-Славковић

Захваљујемо писцима на доброј вољи и одличној сарадњи и што су успели у овако кратком року да нам пошалju аутентичне записи сећања на своје прве читалачке подвиге, помажући нам да сачинимо ову антологију и на достојан начин прославимо Светски дан дечје књиге.

